

„hørte“), synes det dog, som om Althinget har tænkt sig denne Forsamling udrustet med en anden og større Myndighed end den, hvor med Thinget selv er udrustet ved Forordningen af 8de Marts 1843 — Noget, der utvivlsomt aldrig har været Meningen. Da derhos Sammentaldelsen af en særegen Forsamling vilde medføre ikke blot Tidspilde, men betydelige Omkostninger for Landet, medens der ikke herved opnaaedes Andet, end hvad der paa en ligesaa god og billigere Maade kan opnaaes ved selve Althingets Bistand, skjønnes der ikke at være nogen Grund til nu at forandre den Fremgangsmaade, som efter det Anførte i og for sig baade maa ansees som den rigtigste og den hensigtsmæssigste. Naar man endelig som Grund til at foretrække en efter Valgloven af 28de September 1849 sammenkaldt Forsamling har anført, at denne vilde komme til at bestaae af et dobbelt saa stort Antal Folkerepræsentanter, maa det ikke oversees, at Althinget, hvor 21 folkevalgte Repræsentanter have Sæde, allerede er i Antal forholdsvis betydelig stærkere end Folkerepræsentationerne i andre Lande idet det tæller 1 Repræsentant for hver 3500 Indbyggere, medens f. Ex. det danske Folkething ikke har mere end 1 Repræsentant for hver 14000 Indvaanere eller det 4-dobbelte Antal, og at der allerede af den Grund ikke er nogen Dødsfordring til at gjøre Forsamlingen talrigere. Der er heller ingen Anledning til at antage, at en saa meget talrigere Forsamling vilde blive en i Virkeligheden paalidelige Repræsentation for hele Landets Befolkning; thi Valgloven af 6te Januar 1857 afgiver enhver fornøden Garanti for, at Althinget er et virkelig Udtryk af Folkets Anskuelse. Ikke heller kan der lægges videre Vægt paa den Betænkning, enkelte Althingsmænd synes at have hentet fra den Betragtning, at de ikke fra deres Vælgere skulde have det fornødne Mandat til at forhandle Forsatningsagen, da Forordningen af 8de Marts 1843 § 79 udtrykkelig forudsætter, at en saadan Forhandling hører under Althingets Competence.

Idet Kongen nu allernaadigst har befalet, at foranstaaende Lovudkast om Islands forfatningsmæssige Stilling i Riget samt om

Landets Forfatning med Hensyn til alle de for samme særlige Anliggender skal forelægges Althinget til Betænkning, er det en Selvsølge, at det ikke kan tilstedes Thinget at rolle ved de deri indeholdte Bestemmelser om Islands statsretlige Stilling i Riget, saaledes som denne i Løbet af de sidste 6 Aarhundreder har udviklet sig, hvilke Bestemmelser, der ere baserede paa den i det Foregaaende udviklede Opfattelse i saa Henseende, maae betragtes som den Grundvold, hvorpaa det hele Udkast er bygget. Og ligesom ethvert Forsøg herpaa fra Althingets Side vil være unyttigt, saaledes vilde en Afvisning af Sagen under Paaberaabelse af, at den formeentlig burde have været forelagt for en særlig til den Ende valgt Forsamling, ikke kunne føre til Andet, end at Kongen heri maa see et Bidnesbyrd om, at det vil være frugtesløst for Tiden at gjøre flere Forsøg i saa Henseende, og er det for dette Tilfælde Kongens Hensigt at lade Forordningen af 8de Marts 1843 indtæde i sin fulde Virksomhed, som ganske vist ingenstunde har været standset, men som paa den anden Side ikke har kunnet forblive aldeles upaavirket af de nu i henimod 19 Aar saa at sige svævende Forsatningsforhandlinger.

Foranstaaende Lovudkast omhandler, som det vil sees, baade Islands forfatningsmæssige Stilling i Riget og Landets særlige Forfatning. Hvad den førstnævnte Deel angaaer, ville de fornødne Motiver for de Bestemmelser, som Lovudkastet indeholder, i deres Almindelighed allerede tilstrækkelig være givne i det Foranstaaende, og de mere specielle Bemærkninger, hvorom der i saa Henseende kan blive Spørgsmaal, ville blive gjorte ved Lovudkastets enkelte Paragrafer. Hvad derimod angaaer de Bestemmelser, som Lovudkastet indeholder om Islands særlige Forfatning eller om en Forfatning for Islands særlige Anliggender, skal her fremsættes følgende almindelige Bemærkninger.

Blandt de Spørgsmaal, som opstaae ved Indførelsen af en konstitutionel Forfatning,